

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 71 0 P 154941 16 Rev
Banjaluka, 06.03.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću koje sačinjavaju sudije ovog suda i to, Darko Osmić kao predsjednik vijeća, te Jadranka Stanišić i Rosa Obradović kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužioca, M. A. iz B., , zastupanog po punomoćniku, B. G., advokatu iz B., protiv tuženog, Z. K. iz B., , zastupanog po punomoćniku, M. B., advokatu iz B., radi naknade štete, odlučujući o reviziji tužioca protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 154941 15 Gž od 09.02.2016. godine, na sjednici održanoj dana 06.03.2018. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 154941 12 P od 03.02.2015. godine odbijen je zahtjev tužioca da mu tuženi, na ime naknade štete, isplati 45.000,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom. Istom presudom tužilac je obavezan da tuženom, na ime troškova parničnog postupka, isplati 3.600,00 KM.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 154941 15 Gž od 09.02.2016. godine žalba tužioca je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Tužilac revizijom pobija drugostepenu presudu, zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom, da se pobijana presuda preinači i udovolji zahtjevu tužioca ili ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužioca koji je u cjelosti odbijen prvostepenom presudom.

Tako postavljen zahtjev tužilac zasnivana na tvrdnjama, da mu je tuženi pričinio štetu na kući u ukupnoj vrijednosti od 45.000,00 KM, od čega, u periodu od 1993. godine do 2003. godine u ukupnom iznosu od 25.000,00 KM, a u periodu od 2003. godine do podnošenja tužbe, 29.10.2012. godine, u iznosu od 20.000,00 KM, koja šteta se ogleda u oštećenju same kuće, odnošenju namještaja i stolarije sa kuće.

Po provedenom postupku prvostepeni sud je utvrdio: da je tužilac vlasnik kuće koja se nalazi u B. u Ulici....., na R. izgrađena na k.č.upisana u pl. broj 6 k.o. R.1; da je u toj kući stanovao tuženi u periodu od 1993. godine do 2003. godine, kada je deložiran; da od 2003. godine, pa do dana podnošenja tužbe, 29.10.2012. godine niko ne stanuje u toj kući, jer da ista

nije uslovna za stanovanje; da tužilac živi i radi u Nj. i da mu je predmetna kuća, nakon iseljenja tuženog iz iste, predata u toku 2003. godine; da je tuženi nakon iseljenja iz kuće tužioca, kupio sebi kuću u neposrednoj blizini i da od 2003. godine živi u svojoj kući; da je nakon iseljenja tuženog iz kuće tužioca, primijećeno da je sa kuće skinuta stolarija; da je tužilac podnio tužbu prvostepenom sudu 29.10.2012. godine tražeći, da se tuženi obaveže da mu naknadi štetu na kući u iznosu od 45.000,00 KM, jer da je tuženi, do 2003. godine pričinio štetu na njegovoj kući tako što je otuđio stvari i oštetio objekat, a poslije 2003. godine pričinio štetu na njegovoj kući tako što je oštetio objekat i otuđio stolariju i ogradu.

Temeljem ovakvog činjeničnog utvrđenja prvostepeni sud je zaključio, da zahtjev tužioca nije osnovan, pa je stoga sudio tako što je donio odluku kao u izreci prvostepene presude.

Iz razloga odluke prvostepenog suda proizilazi, da je osnovan prigovor tuženog da je potraživanje tužioca na ime naknade štete u iznosu od 25.000,00 KM, nastale do 2003. godine, zastarjelo u smislu odredaba člana 376. Zakona o obligacionim odnosima, jer da je tužilac podnio tužbu za naknadu te štete 29.10.2012. godine.

Što se tiče zahtjeva tužioca da mu tuženi naknadi štetu u iznosu od 20.000,00 KM za period od 2003. godine do dana podnošenja tužbe, 29.10.2012. godine, tvrdeći da mu je u tom periodu oštetio objekat i otuđio stolariju i ogradu, prvostepeni sud je zaključio, da je potraživanje tužioca na ime naknade štete za taj period, takođe neosnovano, iz razloga što tužilac nije dokazao da mu je tuženi u periodu od 2003. godine do 2012. godine pričinio štetu na kući, tako što je otuđio stolariju i ogradu, te oštetio objekat.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenična utvrđenja i zaključak prvostepenog suda, pa je sudio tako što je donio odluku kao u izreci drugostepene presude.

Odluke nižestepenih sudova su pravilne.

Naime, odredbama člana 376. stav 1. i 2. Zakona o obligacionim odnosima ("Službeni list SFRJ", br. 29/78, 39/85, 45/89, 57/89, "Službeni glasnik Republike Srpske", br. 17/93, 3/96 i 74/04 - u daljem tekstu: ZOO) je propisano, da potraživanje naknade prouzrokovane štete zastarijeva za 3 godine od kada je oštećenik doznao za štetu i za lice koje je štetu učinilo (stav 1.)

U svakom slučaju ovo potraživanje zastarijeva za 5 godina od kada je šteta nastala (stav 2.).

Kada se ima u vidu, da se zahtjevom iz tužbe, podnesene prvostepenom sudu 29.10.2012. godine, traži da se tuženi obaveže da tužiocu isplati 25.000,00 KM na ime naknade štete nastale u periodu od 1993. godine do 2003. godine, ovaj sud nalazi, da je pravilan zaključak nižestepenih sudova, da je potraživanje tužioca na ime naknade štete za navedeni period zastarjelo, u smislu odredaba člana 376. ZOO.

Ovo stoga, što je objektivni rok od pet godina, u kojem je tužilac imao mogućnosti da zahtijeva naknadu štete pričinjene od 1993. godine do 2003. godine, istekao najkasnije u toku 2008. godine.

Prihvatajući u svemu razloge nižestepenih sudova da tužilac nije dokazao, shodno odredbama člana 7. i 123. Zakona o parničnom postupku ("Sl. glasnik RS", br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 - u daljem tekstu ZPP), da mu je tuženi pričinio štetu u periodu od 2003. godine do 2012. godine, na način što je oštetio njegovu kuću, te otuđio stolariju i ogradu, ovaj sud nalazi, da nije osnovan ni zahtjev tužioca na ime naknade štete za period od 2003. godine do 2012. godine, shodno odredbama člana 154. ZOO.

Naime, za uspjeh u parnici povodom zahtjeva za naknadu štete, u smislu odredaba člana 154. ZOO, tužilac je bio u obavezi da dokaže, da mu je tuženi pričinio štetu tako što mu je u periodu od 2003. godine do 2012. godine oštetio kuću, te otuđio stolariju i ogradu.

Kako iz iskaza svih saslušanih svjedoka: Š. S., S. M., S. D., Z.K., K. D., M. N., P. M., te S. M., proizilazi, da nikad nisu vidjeli tuženog da oštećuje kuću tužioca, ovaj sud nalazi, da je pravilan zaključak nižestepenih sudova, da tužilac nije dokazao, da mu je tuženi u periodu od 2003. godine do 2012. godine pričinio štetu, tako što je oštetio njegovu kuću, te otuđio stolariju i ogradu.

Na ovakav zaključak ne utiču revizioni prigovori, da iz nalaza i mišljenja vještaka građevinske struke, M. M., proizilazi da je kuća tužioca oštećen i da su ukupna oštećenja na objektu 20.453,00 KM, jer tužilac nije dokazao da mu je tu štetu pričinio tuženi.

Kada se ima u vidu, da je tužilac zahtjevom iz tužbe, podnesene prvostepenom sudu 29.10.2012. godine, tražio da se tuženi obaveže da mu naknadi pričinjenu štetu nastalu do 2003. godine, neosnovani su revizioni prigovori, da predmetno potraživanje na ime naknade štete za period od 1993. godine do 2003. godine nije zastarjelo u smislu odredaba člana 376. ZOO, jer da je tužilac za pričinjenu štetu saznao tri do četiri godine prije podnošenja tužbe. Ovo stoga, što potraživanje naknade štete, u svakom slučaju zastarijeva za 5 godina od kada je šteta nastala, shodno odredbama člana 376 stav 2 ZOO.

Obzirom da se revizijom tužioca ne dovodi u pitanje zakonitost i pravilne odluke drugostepenog suda, te kako ista nije zahvaćena nedostacima na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je primjenom člana 248. ZPP, donijeti odluku kao u izreci ove presude.

Predsjednik vijeća
Darko Osmić

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić

